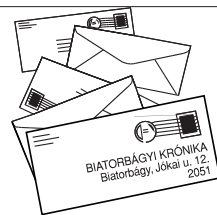

Tisztelt Földink! Kedves T.É.!

Nagyon megkapott a Krónika júniusi számában hozzánk, „kiköltözött lakótársaihoz” intézett nyílt levele. Szerettem volna kideríteni, vajon ki rejthet e két betű mögött, aki őszinte, megragadó sorai alatt nem meri vállalni teljes nevét. Többen próbáltak tippelni, ki erre, ki arra, de biztosat senki sem tudott mondani. Felhatalmazás hiányában Horváth úr, a Krónika szerkesztője sem fedte fel az Ön kiletét. Pedig szívesen felkerestem volna Önt, hátha beszélgethetnénk egy kicsit az új és régi biatorbágyiak (szerintem többnyire látszólagos) ellentétéről. Más lehetőségem nem maradván – számos új biatorbágyi támogatását magam mögött tudva – ezúton szeretnék Önnek ismeretlenül válaszolni.

Mivel családomban apai ágon öt emberöltőre visszamenőleg minden elsőszülött fiút így kereszteltek, azt gondolom, semmi okom szegyenkezniem vagy titkolóznom nevem miatt: Varga Lászlónak hívunk.

Önhöz hasonlóan, én is budapesti születésű vagyok. Fővárosi lakosként eltelt harmincegy-néhány esztendőm alatt a világváros legkülönbözőbb tájékain találtam otthonra. Születni a Moszkva térre születtem, amely már azidőtájt is a legforgalmasabb budai csomópont volt. Innen a Szilágyi Erzsébet fasorba költöztem szüleimmel, ami sajnos egyre inkább csak nevében fasor, hiszen valójában a százéves gesztenyefák haldokolnak az ezernyi autó büdös kipufogógázától. Az egyre ritkábban előforduló madárfüttyöt pedig elnyomja a teherautók berregése és a csattogó villamoskerék. Csupán 15–20 év kellett hozzá, s a hatalmasra nőtt forgalom monoton zaja miatt mára már rádiót hallgatni, TV-t nézni sem lehet nyitott ablakok mellett. Ezt követően egy Fő utcai körfolyósós bérházban éltem néhány évig, ahol a lakásunk egyetlen ablakából a szemközti Hadbírótság ocsmány épületére (közismert nevén a híres-hírhedt Gyorskocsi utcai gyűjtőfogház) nyílt a panoráma. Szellőztetni csak éjszaka lehetett. A dunai árúvek alkalmával a pincénket évenként 2–3 alkalommal elöntötte a szennylé. Innen a VII. kerületbe sikerült továbbállnom társbérletbe egy barátom lakásába, amelynek minden komfortja mellett a legjellemzőbb tulajdonsága az volt, hogy soha, egyetlen másodpercre sem sütött be udvari ablakán a nap. Ehhez képest a következő – Izabella utcai – albérletem maga volt a csoda. Itt mindösszesen két apró zavaró körülmény keserítette életemet: a lakás ablaka alatt működő kifőzde zsíros gőze és az utcát bokáig beborító kutyaurülék a kapunk előtt. Ezek után valóságos álomként éltem meg az Etele úti lakótelep egyik tízemeletesének ötödik emeleti, kétszobás lakásában negyedmagammal töltött hónapokat.

Talán érthető, hogy ilyen előzményeket követően egyetlen, már-már rögeszmés vágyammá vált egy uraló otthonra lenni, mégpedig csöndes, tiszta, nyugodt környezetben.

Néhány éves budai kitérőt követően 6 esztendővel ezelőtt, már nős emberként, háromgyermekes családapaként 23 (azaz huszonhárom!) budakörnyéki települést végigjárva feleségemmel úgy döntötünk: Éljen Biatorbágy!

Döntésünk után több mint egy évig keresgéltek azt a számunkra ideális telket vagy házat, ahol életünk végéig el tudjuk képzelni létünket, és gyermekeink felnevelését. Mígnem egy ónos esős, szélviharos, novemberi vasárnap délelőtt ráleltünk az ígért földjére. Mit tesz Isten, egy „ősbiai” család vált meg ingatlanától – a falu közepén lévő nyeles telektől. Ezután megálmodtuk a falusi környezetbe illő mézeskalácsházunkat, amelyet az egységes falukép megőrzésének érdekében az illetékes helyi hatóság nem engedélyezett felépíteni. Nem baj. Újabb néhány hónap, és megszületett az új, talán még az előzőnél is szebb tervezés, majd az engedély. Mindent felégettünk magunk mögött a Székes Fővárosban. Budai lakást, autót, bankbetéteket, s teljes családi összefogással rohamtempóban, két év alatt felépítettük otthonunkat. Mi sem kaptuk ingyen a közműveket, amiket mi magunk vettünk be a telekre és a házba. A rendeletek szerinti közműhozzájárulásokat és egyéb reánk háruló költségeket az utolsó fillérig kifizettük (víz, gáz, csatorna, áram összesen: 467 500 Ft).

Bár beköltözni még nem tudunk, nagylányunkat már a biai iskolába irattuk be elsősnek, hogy a gyerek itt szokja meg új környezetét, találja meg új barátait. Vállaltuk, hogy számos más biatorbágyival ellentétben, 4 hónapig Budapestről hordtuk Biára a kicsilányt oskolába. Nem bántuk meg!

Úgy érezzük, sikerült hamar beilleszkednünk új környezetünkbe. Nagyon hamar sok új barátra, ismerőse tettünk szert. Szomszédainkkal – köztük a köztisztviselőben álló, nagyon régi biatorbágyi gyökerű Bunth és Weber családdal is – kifejezetten kellemes viszonyba kerültünk. (Weber Ferivel legutóbb éppen tegnap este fröccsötünk egy jót a kerti lócsán, megjutalmazva magunkat kapálás és permetezés után.)

Vásárolni a Petőfi utcai kisboltba járunk, ahol ha véletlenül úgy adódik, már hitelünk is van. Húst, kolbászt, parizert Czimeréktől veszünk, tejet a (még meglévő) helyi tejesektől. Autóunk gumiját a Biautó szereli, a kertünkben lévő gyümölcsfák a helyi faiskolából valók. A teánkat Szokolai „Mézes” Pali méhei teszik izesebbé, keverék kutyánkat Soós Feri (szintén szomszédunk) gyógyítja, gyermekeink pedig – ha jól viselkednek – Andrész fagyit nyalhatnak vasárnap ebéd után. (Nekem a Rigó Jancsijuk a kedvencem.)

Habár a formai különbség „kiköltöztünk” és „ideköltöztünk” között csak néhány betű, valójában a két fogalom – mint az soraimból talán már lassan érezhető – szerintünk olyan, mint Ég és Föld. Minden esetre köszönjük, hogy befogadtak minket, bár azt gondoljuk, mi magunk is megtettünk érte mindent, hogy ez csakis így történhessen.

Akik a legutóbbi lakossági fórumon ott voltak, hallhatták Mayer néni – hatalmas életbölcösségre valló – önvallomását arról, hogy mitől is volt jó itt élni régebben. Ismerték, szerették egymást az emberek. Bízta egymásban, számíthattak egymásra, ha kellett. Meg-megálltak a másik kapujában, ha éppen úgy adódott, s meghallgatták egymást, megvitatták a falu és a nagyvilág fontos, vagy csak fontosnak vélt dolgait. Tudtak közösségként élni, mert ezt követelte meg tőlük az élet. A bölcsőtől a keresztfaig minden ide kötötte őket, s köti a mai napig is.

Nagyon sokan vagyunk az újonnan ideköltözötték (a sajnos egyre divatosabb, durva szóhasználattal: gyűttmentek) között, akiket sok minden más mellett az ilyen, vagy ehhez hasonló életmód utáni vágyaink is vonzottak ide, az önök csöndes, békés, tisztalevegőjű falujába. És pontosan ezért rettegünk most nagyon sokan, féltve ezt az életérzést, aminek még a csíráját is ki fogja irtani az a településfejlesztési irányvonal, ami napjainkban egyre erőteljesebben (erőszakosabban?) megvalósulni látszik Biatorbágyon.

Az ipari- és lakóterület-fejlesztésekben hatalmas pénzüsszegekről van szó, ezért persze, nagyon nagy a bennük rejlő csáberő. Legyen azonban intő példa számunkra, a mindannyiunk által jól ismert Budaörs. Hogyan tesz tönkre egy települést a kizárólag haszonelvűségen alapuló, csakis hektárokból, részvényárfolyamokban és bankbetétekben gondolkodni képes, modernizációs álarcot viselő ideológia. Ha most nem gondolkodunk és cselekszünk elég okosan, nagyon rövid idő alatt tönkre fogja tenni Biatorbágyot is. Tudjuk és értjük, hogy a szükséges fejlesztésekhez sok pénzre van szükség. Ugyanakkor állítjuk, hogy ez nem lehet feltétel nélküli oka, egy az erőnket meghaladó lakóterület-fejlesztésekben és a falut bekerítő üzemszarnokokban tárgyiasuló, egyúttal a természeti környezetünket is tönkretevő fejlesztési irányynak.

A legnagyobb gondunk azonban az, hogy az utóbbi időben egyre gyakrabban és egyre többen érezzük úgy, hogy a közösségünket szolgáló jószándékú észrevételek és kérések, esetenként a kemény, de tárgyyszerű kritikák rendszeresen süket fülekre találnak. Mindeközben az óriási tervek, a hatalmas koncepciók és a talán nem kellően átgondolt pénzhajhászás közepette a számításokból rendre kimarad a szerintünk legfontosabb tényező: a biatorbágyi ember. (Vagy ahogyan Ön fogalmazott: „...új és régi biatorbágyiak egyaránt!”)